

T(R)ÒPICS

Elogi de la traïció

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Ho confesso. Escric sota el sotrac lingüístic que m'ha causat *La vida secreta de las palabras*. Malgrat el cognom -ella, tan aficionada a jugar amb les paraules- la Coixet camina amb certa gràcia pel món del cinema pseudoespanyol. Repasso la seva filmografia i trobo perles: *Demasiado viejo para morir joven*, *Mi vida sin mí*. Les pel·lícules seran discutibles, però parint títols la Coixet també no és manca. En ple tsunami polític sobre l'Estatut, la cineasta

catalana s'inventa una vida autònoma de les paraules que, diu, campen independents. Beckett no ho subsciria. Per a l'autor de *En attendant Godot*, les paraules estan mortes...

I parlant de paraules, n'hi ha amb vocació pública, que s'ajunten formant frases escapades de vides dites intel·ligents. De les boques dels polítics, professionals de la incontinència verbal, en fugen a preu fet: "Bono és del PSOE, però parla com si fos del PP" sentència Maragall amb rebequeria infantil. "Que no ens tremolin les cames, però hem d'actuar amb convicció" diu l'actor Artur Mas aspirant a dirigir el Teatre Nacional de Catalunya, ai las, Generalitat;

"*L'arquitectura de la seguretat no té perquè ser la de la duesa*" dicta la consellera Tura -dels Baus referint-se a les façanes transparents de les noves comissaries, disseny que evitarà morts accidentals?; "*Exigirem a la Paeria repari les rajoles trencades de l'Eix Comercial*" trona la paer Alòs autoacusat-se; "*Un pis pot ser de 30 m² per a determinats casos, per a joves i ancians*" afirma l'expropiador conseller Milà tot condemnant els joves a seguir en el bressol i els vells al nínxol prematur.

Però de les boquetes civils s'escapen també frases brillants: "*Mi cava es tan español como el que más*" defineix l'amo de Freixenet senyant-

se en salut quan la campanya bombollosa de Nadal, fos cas que l'estatut li esbravés vendes; "*Voy a contar la realidad a partir de un determinado punto de vista*" declara Iñaki Gabilondo, presentador de la Cuatro: home, ja tocava un periodista amb punt de vista clar; "*Fins i tot, qui es veu abocat al no-res gaudeix d'un cert respecte*", escriu l'imparable Txema Martínez, ¿ha sentit a parlar dels subsaharians, les pateres i les tanques?; "*M'interessa la literatura, no la vida literària*" etziba el Marsé, aleshores ¿què hi pintava un paio com tu en un jurat com el del Planeta? Ara tocaria tancar la (meva) boca amb un florit pom de tòpics: que si som amos dels nostres silencis i esclaus de les (nostres?) paraules, que si just quan fallen les idees arriba una paraula i salva la situació, que si abans de parlar voldria dir algunes coses...